

— Татко, продума той, сичко що стана, то стана вече и замина. Стани сега да помислимъ и да видимъ какво ще направимъ.—Той мълчеше.... Татко! Станка ще ся отърве, или азъ щж загинж, отчаяно изрече Петръ.

— Какво! кой хуртува? избѣбра несвясно старецъ—тъ, като подигна главж си и укукорено съ надуты очи глѣдаше на него. Станка? Дѣ е Станка?

— То е Петръ, тейко, рече умылно Стоенчо.

— Тжй, тжй--Петръ, виждамъ, нъ що ще той тука?

— Постани, татко, доди малко въ себе си и сичко ще научишь.

Горкый старецъ отъ жалбы и плачове, незнайше вече що хуртува и що прави; той бѣше вече като изумень.

— Дойди, дойди Петре, ила при мене, и ми разкажи що тя носи тукъ въ тоя огнь и какъ ся ты намѣри съ Стоенчя.... Тукъ, тукъ дѣца, около майчинъ си гробъ седиѣте, некъ и тя да слуша какво ще приказваме.

Сълзы пакъ потекохж, нъ Петръ ги спря, като начала да разказва.

— Татко, не плачи; туй не е само до васъ и до ваше-то село; тиѣ немилостивы злодѣйци мно-